

ROBYN YOUNG REGATUL

Traducere din limba engleză și note

LAURA CIOBANU

ROBYN YOUNG s-a născut în Oxford, Anglia, în 1975. Autoare de romane istorice a căror acțiune este plasată în Evul Mediu, a studiat la Universitatea Sussex din Brighton, unde a obținut diploma de master în scriere creativă. În 2006 a publicat primul volum din triologia FRĂȚIA TEMPLIERILOR, *Anima Templi*, urmat în 2007 de *Cruciada* și în 2008 de *Recviem*, traduse la Editura Nemira. Seria REBELIUNEA a debutat în 2010 cu volumul oronim, după care au urmat romanele *Renegatul* (Nemira, 2017) și *Regatul* (Nemira, 2018).

NEMIRA

0-253-0-308-8-2

PROIE SCOTIA

Amagat lob ieru nov avanac lopetă.
Izbivti eloquida ob zine îl ay han etea etea
"etun hana sfidmu dor rasevi sv skidbo ieb
dumareli vlegre mirel
mponom za yekter

LOCHMABEN, SCOTIA

1292

Plecau în vreme ce amurgul înghițea cea din urmă rază de lumină a zilei. În amurgul mohorât de noiembrrie fețele oamenilor răsăreau ca niște pete palide din umbra glugilor. Puțini vorbeau în timp ce lucrau, hamalii săltând cufere în căruțe, scutierii cercetând hamurile cailor de povară și strecurându-se printre cavalerii deja încălecați pe armăsarii lor ca să strângă chingi și să potrivească scări, luptându-se cu cataramele în ciuda degetelor înghețate. Ploaia începoașa aerul, întuneca stuful de pe acoperișurile clădirilor de lemn, înghesuite în curtea exterioară, și transforma solul într-un amestec morcirlos de bălegar, pământ și frunze putrede.

Robert privea pregătirile de plecare cu lesa lui Uathach înfășurată în jurul pumnului. Cu o săptămână în urmă locul fusese înțesat de nobili sosiți la ospăt împreună cu suitele, umplând curtea cu râsetele și vocile lor, iar din sala de oaspeți a bunicului său se revărsau muzica și lumina flăcărilor. Cu o săptămână în urmă el traversase această curte împreună cu Eva, care păsea alături de el cu fustele foșnind, în timp ce întunericul înghețat îi fura din obraji căldura vinului. Apoi însă veniseră veștile, anunțate de tropotul copitelor potcovite și purtate de gurile mesagerilor, cinci cuvinte care schimbaseră totul.

„John Balliol va fi rege.“

Trecuse numai o săptămână? Părea mai mult.

Robert treșări când doi servitori ieșiră dintr-o clădire din spatele lui, împachetindu-se sub greutatea unui coș de răchită din care atârnau haine și țesături în grabă. Uathach se repezi la ei lătrând, dar o smucitură brutală a lesei o făcu să bată în retragere. Așezându-se la piciorul lui, cătușa își ridică privirea întrebătoare către chipul lui mohorât. În timp ce servitorii se îndreptau spre căruță, Robert zări o fașie de pânză căzută din coș, ca o cută albă pe pământul întunecat. Se apropie și o ridică. Era unul dintre vălurile mamei sale, murdar acum de noroi. O voce blandă, care abia răzbătea dincolo de bufnetele și scrâșnetele cuferelor încărcate în căruță, răsună îndărătul lui, făcându-l să se întoarcă.

Contesa Marjorie se apropie zâmbind și își puse mâna rece peste mâna în care el ținea voalul murdar.

– O să se ocupe Agnes de asta.

În ultimul an Robert crescuse dintr-odata, depășind-o cu mult în înălțime pe mama sa cândva impozantă, care în același timp păruse să se micșoreze. Aplecându-și privirea către femeia pierdută în cutele mantiei îmblânite, de călătorie se simți ca un uriaș: mâinile ei păreau mici pe lângă palmele lui bătătorite de mânuitorul spadei, iar brațele lui musculoase ar fi putut strivi trupul ei fragil. Își aminti petele apoase de sânge de pe cearșafurile pe care slujnica, Agnes, le scosese din camera ei ceva mai devreme în acea după-amiază.

– E o nebunie! murmură el. Rămâneți aici. Măcar în noaptea asta.

Zâmbetul lui Marjorie se stinse. Privi în altă parte, încruntându-se.

– Tatăl tău a aranjat să tragem la unul dintre vasalii bunicului tău în noaptea asta. Castelul lui e pe drumul nostru spre casă.

– Atunci rămâi numai tu. Bunicul o să aibă grija să fii escortată în siguranță la Turnberry când o să te mai întrezezi.

– Tatăl tău a luat deja o hotărâre, zise Marjorie întorcându-și către el privirea acum aspră și fermă, în care scânteia ceva din vechea ei tărie. Locul meu e alături de el.

Robert se întrebă dacă nu cumva auzise o notă acuzatoare în glasul mamei sale. Îl învinuia pe el pentru decizia bunicului său?

Ea păru să intuiască întrebarea, căci îi strânse mâna.

– Tatăl tău a acceptat decizia lordului Carrickul și al tău și și-a lăsat sigiliul pe această hotărâre. Acum trebuie să se întoarcă acasă și să-și pună ordine în treburi. Dă-i timp, Robert. În cele din urmă și inima sa va accepta.

Robert vrut să-i spună că nu era adevărat și c-o știau amândoi, dar chiar atunci surorile lui ieșiră din casă și Isabel o strigă pe contesa.

– Mamă, ne-am golit camerele. Suntem gata de plecare.

În timp ce vorbea, îi aruncă o privire lui Robert.

Marjorie îi făcu semn fiicei ei celei mai mari.

– Du-ți surorile la căruță.

Supusă, Isabel Bruce își conduse cele trei surori mai mici de-a curmezișul curții noroioase, ridicându-și din mers gluga ca să se apere de ploaie. Aceasta se întărișe acum, răpând pe pânza ceruită care acoperea căruțele. Christian, care mergea alături de Isabel, îi aruncă o privire lui Robert când trecu pe lângă el. Îi oferi surorii lui blonde un zâmbet încurajator și ea îi răspunse cu un surâs scurt, care nu-i șterse îngrijorarea de pe chip. Guvernanta le urmă ținând mâna Matildei, care își târa picioarele fără chef, cu ochii roșii de plâns. Mary, cea de șapte ani, venea ultima, cu brațele încrucisate strâns la piept, refuzând să fie dusă de mâna. Erau abătute cu toatele. Cele două fete mai mici nu înțelegeau situația, dar simțeau încordarea adulților, iar cele mai mari erau conștiente că această plecare zorită de la Lochmaben nu însemna pentru familia Bruce doar sfârșitul amar al unei bătălii îndelungate, ci, poate, chiar sfârșitul familiei însesi.

O voce aspră se ridică deasupra murmurilor celor ce se pregăteau de plecare. Robert văzu că tatăl său își făcuse apariția și le poruncea servitorilor să aducă torțe. Silueta lui masivă părea și mai mătăhăloasă din pricina mantiei negre și grele ce i se legăna pe umeri în timp ce gesticula autoritar către scutier, cerând să i se aducă armăsarul. Lui Robert î se păru stranie lipsa mantiei lui albe cu „V“-ul roșu răsturnat, blazonul Carrickului. Parcă era alt om. Gluga mantiei era dată pe spate și ploaia șiroia prin părul rar al tatălui său. Alături de el se afla Edward Bruce, cu fața lui Tânără îngândurată. Niall și Thomas fiind trimiși în Antrim sub

Rătăciu, iar Alexander pregătindu-se pentru preoție, Edward era singurul prezent dintre frații lui Robert.

Zărindu-și soția, Bruce cel vârstnic se apropie.

– A sosit vremea, zise el mohorât, ținându-și ochii ațintiți asupra contesei. Marjorie se întoarse către Robert.

– Rămas-bun! murmură ea, cuprinzându-i obrazul în palmă. O să mă rog pentru tine mâine, când îți vei primi spada și pinternii.

Îndepărându-se de el, se opri să-l sărute pe Edward înainte să se îndrepte către căruța în care se urcaseră fiicele ei. Vehiculul nu era potrivit pentru o contesă, dar era prea slabă ca să călărească. În timp ce cărușii o ajutau să urce, servitorii le înmână să scutierilor călare torțe ale căror flăcări pălpăiau și sfârâiau în bătaia ploii.

Robert își privi tatăl în ochi. Voia să-l întrebe de ce își târa soția și fiicele pe drumuri prin întuneric și pe ploaie, dar la vederea expresiei de pe chipul tatălui său vorbele i se opriră în gâtlej. Expresia aceea rigidă era un răspuns *in sine*. Robert se simți cuprins de mânie, nu împotriva tatălui său, ci a bunicului, ale cărui acțiuni din această zi largiseră prăpastia dintre ei doi, probabil atât de mult încât aceasta nu mai putea fi astupată. Și bătrânul nici măcar nu era de față la toate astea.

– O să fiu drept cu oamenii Carrickului, tată, zise Robert deodată, simțind nevoie să se justifice. O să-i conduc urmând exemplul tău.

Tatăl său tresări. Fața lui pătată de vinul care se simțea și în răsuflarea lui acră se înroși și mai tare.

– Când mama ta se va simți mai bine o voi duce pe Isabel în Norvegia. Perioada de doliu a trecut de mult și regele Erik e tot fără regină. Sora ta e o soluție onorabilă. Stăpânește peste nouă tău comitat cum găsești de cuviință, Robert. Dar te asigur că eu n-o să stau aici să vad ce faci.

Acestea fiind spuse, se îndrepta către calul său.

Robert mai văzuse dezamăgire în ochii reci ai tatălui său, mai văzuse mânie și frustrare, dar niciodată o asemenea ranchiuină. Se simți zguduit.

În timp ce cavalerii și scutierii se aliniazau jucându-și caii, Edward veni alături de Robert. Frații priviră împreună căruțele pornind către porțile

castelului, aflate în umbra dâmbului ce domina curtea, încoronat de donjonul său de piatră. Gărzile de pe palisadă traseră în lături barierele și trupa ieși încolonată, iar lumina pâlpâindă a torțelor se stinse odată cu tropotul copitelor.

Coborându-și privirea către Uathach, care trăgea de lesă, Robert observă că încă mai strângea în mâna vălul mamei lui.

– El unde-i?

La auzul vocii lui aspre, Edward tresări. Studie chipul fratelui său.

– Cred că-i jos, la loch, cu Scathach.

Îndesând vălul în mâna lui Edward, Robert porni printre clădiri. Trecu pe lângă capelă și bucătării, îndreptându-se către o poartă mai mică din palisadă.

Ultima geană de lumină a zilei pielea când o apucă pe cărarea mlăștinoasă dintre copaci ce ducea către loch-ul Kirk. Eliberată din lesă acum, că armăsarii plecaseră, Uathach alerga pe lângă el. Iuți pasul. Ploaia răpăia zgomotos pe bolta înfrunzită ce se întrețea deasupra lui. După puțin timp copacii se răriră, dând la iveală malul înclinat al micului loch. Se întindea dinaintea lui ca o oglindă palidă a cerului îmbibat de ploaie. Un bărbat înalt într-o mantie cu glugă stătea pe malul mărginit de trestii și privea în larg.

Când Robert se apropi de el, răsună un mărâit înăbușit și o formă musculoasă se furișă afară din umbră. Se opri, permitându-i lui Scathach să-i prindă miroslul, apoi coborî malul lăsând-o pe Uathach să-și întâmpine mama cu o rafală de lătrături.

Lordul de Annandale nu se întoarse la auzul zgomotului și nici nu-l privi pe Robert când acesta se opri lângă el.

– Au plecat?

Robert își studie bunicul, al cărui chip era pe jumătate ascuns de glugă, lăsând să-i se vadă numai nasul acvilin. În ciuda celor șaptezeci de ani ai săi, era încă drept și lat în umeri. Privindu-l pe bărbatul care îl crescuse ca pe fiul său, îl învățase să lupte și să vâneze și turnase în el mândria față de moștenirea familiei sale, Robert simți o emoție cu totul nouă.

Neincredere. Nefamiliară și nedorită, îi înclăsta pieptul ca o gheară în timp ce se gândeau că devenise o piesă de șah pe care bunicul său o muta pe tablă într-un atac împotriva tatălui său. Acum era singur, un pion între doi bărbați care își doreau să fie regi.

- Ai ceva să-mi spui, Robert?

Acum lordul se răsuci, sfredelindu-l cu privirea. Coama lui de păr, ascunsă sub glugă, răsărea ca un nor alb, încadrându-i fața aspră, ridată.

Robert nu dădu îndărât din fața provocării din acei ochi negri.

- Crede că e vina mea.

- Știu.

Robert scrăṣni din dinți, privind în largul loch-ului. Ploaia îi înțepă suprafața cu mii de ace. Se gândi la Affraig, a cărei apariție în această după-amiază prevestise întâmplările ce urmăseră. Se întrebă dacă vrăjitoarea mai era la Lochaben sau dacă plecase deja către casa ei din Turnberry, pe același drum pe care o apucase familia lui. Și-o aminti atingând afectuos cu mâna ei zbârcită obrazul bunicului său: aceleși mâini care îl aduseseră pe el pe lume cu optsprezece ani în urmă și țesuseră destinele oamenilor din buruieni, crengute și oase, pentru a le atârna în copacul din fața colibei ei ca pe niște pânze de păianjen.

- Ai făcut asta pentru că așa ti-a cerut Affraig? Te-ai răzbunat pe tata pentru ce i-a făcut ei omul său al lui?

- Răzbunare? Nu, băiete. Îi-am acordat această onoare pentru că te cred demn de ea. Affraig a venit pentru că, la fel ca mine, și ea crede că forța neamului meu se află în tine, nu în fiul meu. Timpul lui trece și al meu la fel. Am încercat să ne susținem dreptul la tron. Am dat gres.

Robert ascultă, nereușind să împace aceste cuvinte cu optimismul de la ospățul de acum o săptămână, când toți erau încrezători că regele Edward al Angliei îl va alege pe bătrânușor lord să stea pe tronul Scoției, rămas gol de la moartea tragică a regelui Alexander. În acest ultim an, pe durata județului menit să-l aleagă pe succesorul lui Alexander, Robert privise cu mândrie cum bunicul său, jucător ilustru pe scena Britaniei vreme de aproape șaizeci de ani, obținuse susținerea neprecupeștită a unora dintre cei

mai puternici baroni ai țării, în speranța de a primi acest privilegiu. Acum bărbatul ca un leu de lângă el, care luptase cu necredincioșii în nisipurile Palestinei și servise patru regi, fusese dat deoparte și el, Robert, fusese împins în locul lui. Mâine avea să fie făcut cavaler și, luând Carrickul de la tatăl său, avea să devină unul dintre cei treisprezece conți ai Scoției.

- De Sfântul Andrei, John Balliol se va așeza pe Piatra Destinului.

Lordul închise ochii și inspiră, cu pieptul umflându-se sub faldurile îmbilate de apă ale mantiei.

- Probabil că deja pregătesc Dealul Judecății pentru ceremonie. În curând oamenii de neam vor porni către Scone.

Chipul i se întunecă.

- Fără îndoială Comynii vor fi cei dintâi dintre ei, împăunându-se cu victoria lor. Balliol le va oferi aliaților săi orice dregătorii îi vor cere. Zilele noastre la curtea regală s-au încheiat.

Când vorbi din nou, o făcu foarte încet:

- Dar roata se întoarce. De fiecare dată.

- Ce roată? Neprimind răspuns, Robert insistă: Bunicule?

- Roata Sorții poate înălța un om de la nimic până pe culmile măreției, dar mâine aceeași roată se va învârti, doborându-l din nou la pământ. Lordul privi în largul loch-ului mijindu-și ochii: Roata se învârtă pentru noi toți.

- Moșiiile noastre sunt în siguranță? îl întrebă Robert după un moment de tacere. Balliol și Comynii se vor răzbuna pentru că le-am atacat fortăretele? Pentru morții de la castelul Buittle?

- Nu cred. Dar acesta este un alt motiv pentru care îi-am trecut pieptul familiei noastre la tron. Tu nu ai luat parte la campania aia. Nu ai mâinile pătate de sângele oamenilor lor.

Îl studie pe Robert.

- Ai jurat că vei accepta această însărcinare, să susții dreptul familiei noastre la tronul Scoției, indiferent ce impostori se vor așeza pe el sfidându-ne drepturile. Acum citesc altceva pe fața ta.

Robert simți ploaia rece siroindu-i pe ceafă. În acea după-amiază, când bunicul său îi spuse că va moșteni atât titlul de conte de Carrick, cât și dreptul la tron al familiei Bruce, fusese atât de uluit, încât jurase tot ce îi ceruse acesta, fără să pună vreo întrebare. Acum simțea toate speranțele neamului Bruce – de la tatăl și bunicul său până la strămoșii săi din Casa regală Canmore – apăsându-i umerii. Fiind fiul cel mai mare, știuse că acest moment va sosi. Se pregătise pentru el de când era copil, dar nu se așteptase să ocupe poziția de conte decât după moartea tatălui său. Acum, că era confruntat cu asta, șovăia, nedorind să ridice această povară care, știa prea bine, avea să-i strivească ultima urmă de libertate a tinereții.

– Mă întreb dacă sunt pregătit, zise el cu glas tare.

– Eu eram de vîrsta ta când regele Alexander m-a numit moștenitor prezumptiv al tronului. M-am temut eu că nu voi fi la înălțimea așteptărilor? Sigur că da! Numai cei mândri și cei nătângi nu se îndoiesc de ei. Nu te teme să te întrebi dacă ești pregătit, Robert. Înțeleptul examinează calea ce-l așteaptă și se asigură că e pregătit. Nătângul se repede cu capul înainte.

În mintea lui Robert răsări amintirea tatălui și a bunicului său revenind din campania lor în Galloway, cu șase ani în urmă. Descoperind că John Balliol voia să ocupe tronul, rămas gol după moartea lui Alexander, cei doi invadaseră feuda acestuia cu ajutorul vasalilor lor, arzând moșii și jefuind castele. Reușiseră să zădârnicească cea dintâi tentativă a lui Balliol de a deveni rege și se întorseră la castelul Turnberry victoriosi, dar nu fără să fi plătit un preț. Își aminti căruța plină cu răniți venind în urma tatălui și bunicului său. Își alese cu grijă următoarele cuvinte, nevoind ca bunicul său să-l creadă laș.

– Sunt gata să depun jurământul de cavaler și să accept titlul de conte. Dar să mă lupt cu John Balliol aşa cum ați face tu și tata? Nu știu dacă...

– Să te luptă?

Lordul se răsuci spre el. Fața lui ridată era un peisaj de umbre. Ploaia se domolea, lăsând loc ceții.

– Nu vreau să te luptă cu ei, Robert. Această luptă nu va fi câștigată cu spada. Vremurile acelea au trecut. Eu – și toți ceilalți pretendenți – ne-am

supus judecății regelui Edward ca să evităm o nouă vîrsare de sânge. Balliol a fost ales cu acordul Curții regatului. Oamenii noștri s-au pronunțat. Să ne împotrivim lor ar însemna să sfâșiem țara.

Robert clătină din cap.

– Dar cum să susțin dreptul nostru la tron dacă nu îl provoac la luptă? Când John Balliol va muri, fiul lui va fi rege. Dinastia va fi deja stabilită. Dacă nu îl pot detrona cu forță, atunci cum...

– Îl vei susține prin cuvintele și purtarea ta. Îl vei ține viu în sufletul tău și al aliaților tăi. Pretenția noastră la tron e ca o făclie. Eu am purtat-o ani de zile, atrăgând oameni către mine și luminând calea moștenitorilor mei. Acum e rândul tău să ții flacără aprinsă. Așa cum într-o bună zi această povară le va reveni fiilor tăi. Poate dura și-o sută de ani, dar, cu voia Domnului, dacă ținem această flacără vie, un Bruce poate avea șansa să stea pe tronul Scoției.

Robert simți încordarea părăsindu-i trupul și se înfioră. Fu cât pe ce să izbucnească în râs.

– Credeam că vrei să conduc o armată împotriva lui!

– Acestea nu mai sunt zilele întunecate ale strămoșilor noștri. Nu vom lua tronul prin război civil.

Bunicul său îl apucă de umeri.

– Cea dintâi datorie a unui rege este să țină regatul unit, Robert. Să nu uiți niciodată!

ÎÂTNÎ AESTRÄ

þibwim! I esmānib hñmñzñm lñmñdñm! T
ðonæqñm slgðz mñðñt pñ mñðñt kov sm
kñl ñx mñðñt nñ ñx-ñxñm! I ñx qñ lñmñdñm
ñx mñðñt kñl ñx-ñxñm! I ñx qñ lñmñdñm
ñx mñðñt kñl ñx-ñxñm! I ñx qñ lñmñdñm
ñx mñðñt kñl ñx-ñxñm!

ñx mñðñt kñl ñx-ñxñm!
ñx mñðñt kñl ñx-ñxñm!

Capitolul 1

PERTH, SCOȚIA, 1306
(PAISPREZECE ANI MAI TÂRZIU)

Oastea pătrunse în oraș la amiază. Numără peste două mii de oameni, umplând strada principală largă ce ducea către piață. Nori de praf se ridicau de sub copitele armăsilor de luptă. Pedestașii mărsăluiau în urma lor cu cizmele scârțainăind, iar roțile căruțelor cu provizii trosneau sub greutatea poverilor. Torțele ținute de pedestrași păreau năluciri palide ale focului în lumina soarelui amiezii.

Sub cutile mantilor și tunicilor somptuoase de brocart, zalele scânteiau ca solzii de pește. Lăncile ridicate alcătuiau o pădure de țepi, împodobită cu fanioane care fluturau pe fundalul marilor fâșii colorate duse de purtătorii de stindarde. Pe întinderile de pânză vopsită în stacojiu și purpuriu, auriu și azuriu, se vedea vulturi cu aripile întunecate, leoparzi cu dinții rânjiți și tauri cu grumajii încordați. Spade atârnau la șoldurile cavalerilor în teci bogat împodobite, în timp ce scutierii și pedestrașii arborau paloșe încovionate ca niște satâre, securi și ciocane: toate uneltele războiului, ascuțite și gata să străpungă carnea.

Bărbații și femeile din Perth se înghesuiau în pragurile caselor și atelierelor privind alaiul. Soții se agățau de brațul soților

sau împingeau în spatele lor copiii curioși, în timp ce fierarii și pielarii își cântăreau nesiguri uneltele în mâini, întrebându-se dacă era cazul să le folosească pentru a-și apăra familiile.

Locuitorii din Perth știau prea bine de ce orori era capabilă armata englezilor. De când începuse războiul, în urmă cu zece ani, târgul regal fusese jefuit, invadat și ocupat. Le văzuseră navele urcând pe râul Tay încărcate cu bârne pentru construirea mașinărilor de asediu și căruțele trecând pe străzile lor, pline cu carne și grâne pentru a hrăni armata, apoi fuseseră alungați din locuințe pentru a le face loc oamenilor regelui, care le jefuise să cămările și le distrusese ogoarele numai de dragul de a organiza turniruri. Dar în această zi răcoroasă de început de iunie, în timp ce briza sărată bătea dinspre Marea Nordului, dispoziția invadatorilor părea diferită, nu atât de arogantă și de agresivă, dar mai sumbră și mai hotărâtă. În fruntea oștii se înălța un standard mare pe care locuitorii din Perth nu-l mai văzuseră niciodată. Mai mare decât celelalte, dintr-o țesătură decolorată de vreme și peticită pe alocuri, era stacoiu ca sângele și în centrul său un dragon auriu se ridica pe două picioare, învăluit în flăcări.

Aymer de Valence, conte de Pembroke și văr al regelui Angliei, călărea în umbra roșie a standardului, trăgând în piept duhoarea înțepătoare a tăbăcărilor și abatoarelor din Perth, ale căror piei și sânge îngrășaseră orașul mulțumită comerțului prosper cu piele și lână către Tările de Jos. Silueta musculoasă a contelui era sporită de armura din plăci și de cămașa de zale pe care le purta pe sub tunica și mantaua cu dungi albe și albăstre, ambele împodobite cu păsări roșii. Blazonul Casei Pembroke se găsea și pe scut, și pe valtrapul de mătase al calului. Coiful lui cu vizorul ridicat avea în vârf un mânunchi de pene de gâscă vopsite în albastru.

De la înălțimea armăsarului său de luptă, Aymer îi privi pe târgoveții însărcinați ce se îngărmădeau ca iepurii în găurile întunecate ale ușilor și ferestrelor locuințelor din chirpici. Pe

deasupra zgomotului de copite și a huruitului căruțelor se auzea dangătul înnebunit al clopotului bisericii St. John, dar părea mai degrabă o alarmă decât o chemare la luptă, făcându-i pe cei aflați pe străzi să se strecoare în siguranță iluzorie a caselor. Târgoveții nu opuneau nicio rezistență. Niște nu aveau de ce, căci în ciuda întâmplărilor din ultimele luni, Scoția rămânea sub stăpânirea regelui Edward, aşa cum fusese de când nobilii scoțieni îi recunoscuseră autoritatea cu doi ani în urmă, la St. Andrews. Totuși Aymer rămase în gardă, conștient că focul rebeliunii se aprinse în inima multor scoțieni și că în aceste locuințe înghesuite, legate între ele printr-un labirint de sănțuri și alei, se puteau găsi oameni pregătiți și dornici să lupte și să moară pentru nou-proclamatul lor rege.

- Credeți c-o să vină?

Aymer îi aruncă o privire bărbatului care călărea alături, mai scund cu câteva palme pe armăsarul lui alb, lățos. Avu nevoie de o clipă ca să-i deslușească spusele, căci larma copitelor făcea greu de înțeles franceza căpitanului, cu un pronunțat accent galez.

- O să vină!

Aymer privi peste umăr către cei șase bărbați care săltau și hurducau în mijlocul companiei sale, tărâți de funii în urma cailor cavalerilor săi, cu mâinile legate și hainele sfâșiate de pietrișul amestecat cu gunoi bătătorit ce acoperea strada.

- N-o să-i dau de ales.

Aymer își trecu limba peste firele reci de argint care îi fixau dinții din față, luați din gura altui bărbat. Cu cât el și oamenii lui pătrundeau mai adânc pe teritoriul Scoției, cu atât clocotea de nerăbdare la gândul dușmanului său și al răzbunării pe care avea în sfârșit să o capete. Aici, la numai câteva mile de Scone, unde Robert se încoronase cu trei luni în urmă, Aymer aproape simțea prezența netrebnicului aluia.

Înaintea lui, strada principală se deschidea într-o piață cu parcele înverzite de pământ, înconjurate de tarabe de lemn. De jur-împrejur se înălțau locuințele de piatră ale celor mai înstăriți locuitori ai orașului. Unele clădiri aveau un etaj din bârne și acoperișuri din țiglă. Aymer își răsuci plăcuțele de oțel ale mănușilor, oprindu-și armăsarul.

– Aici e numai bine.

Se întoarse către cavalerii săi și le făcu semn către casele la ferestrele căror se puteau vedea fețe.

– Înaintați!

În timp oamenii se zoreau să aducă la îndeplinire ordinele date cu glas răstit, restul oștirii continua să se reverse în piață. Roțile căruțelor răscoliră pământul grădinilor, iar soldații folosiră tarabele goale ca să își lepede desagii și echipamentul. Odată ce el și cavalerii aveau să se instaleze, Aymer avea să trimită pedestrimea să-și așeze tabăra în afara zidurilor, dar acum o voia alături de el, ca să-și arate forța.

– Eu ce să fac?

Aymer îl privi pe căpitan, apoi standardul albastru ridicat deasupra lui. Leul alb din centru era reprodus și pe scuturile celor mai bine de cinci sute de bărbați care se grupau acum în jurul comandanțului lor. Erau o ceată de oameni aspri, în armuri desperecheate, dobândite pe câmpul de bătălie. Pe majoritatea scuturilor lor, de la cele rotunde și mici, până la cele mari, în formă de zmeu, preferate de cavalerii englezi, leu cel alb fusese vopsit cu stângăcie peste blazoanele originale și vechile culori se întrezăreau prin vopseaua nouă. Aymer se întrebă câte dintre acestea fuseseră luate de la camarazii lui morți sau muribunzi. Până acum ezitase să se folosească de ei, îndoindu-se de jurământul lor de credință depus la graniță în primăvară. Își întoarse ochii către căpitan, care ținea frâiele armăsarului cu mâna dreaptă, înmănușată. Stânga i se termina la încheietură și din

mâneca pieptarului său căptușit ieșea numai un bulb cărnos brăzdat de cicatrici. Căpitanul o fi fost unul dintre mult detestații scoțieni, dar ei doi aveau un dușman comun. Aymer își trecu limba peste firele care îi prindeau dinții din față. Bruce le luase câte ceva fiecăruia dintre ei.

– Oamenii tăi cunosc terenul pe-aici?

– Nu departe se află una dintre moșiile stăpânului meu. Unii dintre ei cunosc bine regiunea.

– Alege câțiva oameni de încredere dintre cei care o cunosc cel mai bine. Am o însărcinare pentru ei. Deocamdată pune-i pe ceilalți să patruleze și să opreasă orice tulburare înainte să înceapă. Asigură-te că sunt fermi, căpitane. Vreau ca oamenii din Perth să știe cine le e stăpânul.

În timp ce căpitanul se îndepărta pentru a transmite ordinele companiei sale pestrițe, Aymer observă trei bărbați apropiindu-se din direcția unei clădiri în fața căreia începuse să se adune o mulțime. Erau îmbrăcați mai bine decât majoritatea celorlalți târgoveți, în mantii prinse cu paftale bătute cu pietre prețioase, aşa că presupuse că erau orășeni sau oficialități. Câțiva dintre cavalerii săi îi priveau, cu mâinile pe mânerele spadelor. Cu o lovitură de genunchi, Aymer își făcu calul să se întoarcă. Animalul fornăi și lovi pământul cu copita lui potcovită cu fier.

Pomenindu-se față în față cu capul învelit în armură al armăsarului de luptă, cei trei bărbați se opriră brusc. Sub valtrapul lui de mătase se legăna o acoperitoare grea de zale. Cai ca acesta erau antrenați să ucidă.

Unul dintre bărbați înaintă temător.

– Sir Aymer, eu sunt șeriful acestei așezări. Suntem onorați să vă urăm bun venit, dar pot să întreb ce anume vă aduce în Perth?

Privirea lui Aymer se îngustă.

– Știi prea bine, șerifule, ce mă aduce în groapa asta uitată de Dumnezeu. Am venit după trădătorul Robert Bruce și după toți cei care-l sprijină.

Voceau lui poruncitoare era suficient de puternică pentru ca mulțimea de scoțieni adunați în piață să audă.

– Eu și oamenii mei vom ocupa târgul ăsta până când ticălosul se va înfățișa dinaintea mea și își va accepta pedeapsa.

În timp ce cavalerii englezi cu săbiile scoase pătrundeau în case, scoțând cu brutalitate afară femei, copii și servitori, unul dintre orășenii care îl însoțeau pe șerif dădu să înainteze. Tovarășul său îl prinse de braț, oprindu-l.

Şeriful vrut să protesteze, dar se opri la vederea celor șase bărbați priponiți ca niște câini de pofilele șeilor cavalerilor. Doi zăcea la pământ, cu fețele în jos. Unul gêmea, cu umărul dislocat de târâul brutal pe străzi. Ceilalți se ridicaseră în genunchi cu mâinile împreunate a rugăciune.

– Sunt oamenii mei!

– Oamenii tăi, șerifule, au fost prinși urmărindu-ne în timp ce ne apropiam de oraș. Luați la întrebări, au mărturisit că sunt spionii lui Bruce.

– E o minciună, domnule! strigă unul dintre bărbații legați.

Pumnul înzăuat al unui cavaler îl reduse la tacere.

Şeriful păli. Se întoarse către Aymer, ridicându-și mâinile implorator.

– Vă jur, sir Aymer, că aceștia sunt oamenii mei, nu ai lui Robert Bruce! Pot să garantez personal pentru ei. Prințând de veste că vă apropiati i-am trimis pur și simplu să afle vești despre sosirea domniei voastre. Nu sunt iscoade!

– N-ar trebui să vă reamintim tocmai vouă prețul rebeliunii, când brațul putrezit al lui William Wallace, fiul ăla de curvă trădător, încă mai atârnă aici, de turnul porții, continuă Aymer

fără ca ochii lui să-i părăsească o clipă pe ai șerifului. Dar e lipsită că e nevoie de o nouă lecție.

Se răsuci și le făcu semn cavalerilor să:

– Spânzurați-i! Folosiți tarabele astea!

Cei șase bărbați începură să zbieore și să se zbată în vreme ce cavalerii lui Aymer îi ridicau în picioare. Cel cu brațul beteag își dădu capul pe spate și urlă către ceruri. Cei care se împotrivă primiră lovitură în stomac. Aduși de mijloc și găfăind, fură târâți către tarabe. Picioarele lor lăsau dâre în praf.

– Nu faceți asta! Vă implor!

Şeriful dădu să se apropie de oamenii lui, dar descoperi că înaintarea îi era tăiată de spadele cavalerilor englezi. Se răsuci către Aymer.

– Fie-vă milă, în numele Domnului!

– Nu există scăpare din fața judecății pentru oricine-l sfidează pe regele Edward, zise Aymer, în timp ce cavalerii lui aruncau funile cu care îi târâseră pe oamenii șerifului prin oraș peste grinziile tarabelor, care susțineau umbrare în zilele de targ.

– Dragonul a fost înălțat. Spune-le oamenilor tăi că în umbra lui nu există milă.

Şeriful privi standartul împodobit cu fioroasa reptilă înaripată, înconjurate de flăcări care scânteau aurii în lumina soarelui. Dădu să spună ceva, dar amuți neputincios.

Aymer își privi oamenii care răsuceau capetele funiilor, formând lațuri, și trăgeau de ele verificând trăinicia nodurilor. În piață apăreau tot mai mulți oameni, scoși cu forță din casele lor și mânați ca oile. Aymer cercetă satisfăcut chipurile îndurerate. Avea nevoie de public.

Răsună un țipăt strident și o femeie se smulse din mulțime și se repezi către condamnați.

– Alan! strigă ea. Doamne Dumnezeule, băiatul meu!

Unul dintre bărbații mai tineri, cu bărbia însângerată după ce fusese tărât pe străzi, se smuci, străduindu-se să ajungă la ea. Fața i se schimonosi și buzele i se mișcară încercând să articuleze cuvinte în timp ce lațul îi era petrecut în jurul gâtului. Doi dintre cavalerii lui Aymer o prinseră pe femeie înainte să poată ajunge la fiul ei. Ea li se împotrivi cu înverșunare, lovindu-i și zgâriindu-i, dar forțele ei nu erau pe măsura lor. Tânărul închise ochii, continuând să-și miște buzele în tacere.

Unul dintre tovarășii lui, un bărbat mai vârstnic, cu o față aspră și roșie, își blestema călăii, promițându-le pedeapsa veșnică în timp ce scuipatul îi zbura din gură. Se smuci când îi strânseră lațul în jurul gâtului, dar cu mâinile legate strădania lui era zadarnică. Continuă să se împotrivească în timp ce cavalerii trăgeau de funia care aluneca încet peste grinda tarabei, ridicându-l de la pământ. Păru să-și țină răsuflarea îndelung, apoi îi dădu drumul cu un suierat. Mărul lui Adam îi zvâcni sălbatic în strânsarea funiei. Unul câte unul, ceilalți cinci bărbați fură ridicăți în aer. Doi dintre ei se rugă să fie cruțați până când lațul le tăie glasurile. Tânărul se zbătu și dădu din picioare în tacere, urletele desperate ale mamei lui ținând locul ultimelor sale cuvinte.

Aymer își răsuci calul întorcându-le spatele bărbaților cărora avea să le mai ia un timp până să moară. Nu-l interesa să urmărească ultimele lor suflări, cele din urmă zvârcoliri în timpul cărora cu toții aveau să facă pe ei. Din punctul lui de vedere treaba era ca și încheiată. Momeala fusese pregătită, acum trebuia ca lupul să fie atras în cursă. Călăringid într-un cerc larg, îi se adresă târgoveștilor, acoperind cu vocea sa larma oștirii.

— Acesta este prețul pe care îl plătiți pentru trădarea falsului vostru rege. Răspândiți printre compatriotii voștri vestea: până când Robert Bruce nu mi se va înfățișa pentru a fi judecat, voi mai ucide și pe alții. Cei care țin la viața lor și la viețile celor pe

care-i iubesc să aibă grija ca acest mesaj să ajungă cât mai departe, altfel pot fi următorii care vor sfârși la capătul unei frânghii.

PĂDUREA METHVEN, SCOȚIA

1306

Dincolo de poieni și câmpuri de ovăz, zidurile Perthului se înălțau deasupra abisului întunecat al santului cu apă, spoite în stacoiu de lumina asfințitului. Câteva mile mai la vest, din punctul de observație oferit de o lespede acoperită de mușchi, Robert Bruce cerceta orașul îndepărtat.

La prima vedere, Perthul, un labirint strâmt de străduțe și case încins de un zid de apărare și dominat de turla Bisericii St. John, părea să lenevească în inserarea acelei zile de vară. Fuiorile de fum se ridicau din vetre deasupra acoperișurilor ca niște stindarde vaporoase și trei bărci pescărești urcau pe spinarea lată a râului Tay, cu pescăruși dându-le târcoale. Dacă îți mutai privirea către ziduri, iluzia păcii era spulberată de tabăra imensă ce se întindea în fața porții de vest, în apropierea unei poieni unde erau adăpostiți zeci de cai. Ochii ageri ai lui Robert deslușiră siluete mișcându-se între corturi și căruțe, printre care luminile chihlimbarii ale focurilor de tabără formau adevărate constelații. Un trebușet veghează asupra taberei din vârful turnului porții; era una dintre cele patru mașinării de război dispuse pe întăriturile orașului. Alți oameni patrulau pe ziduri.

Robert se afla în inima Galloway-ului, pe urmele celor din urmă partizani ai lui John Balliol, când îi ajunsese la urechi vestea că Aymer de Valence ocupase orașul. Zvonurile purtate din gură în gură, devenind din ce în ce mai incoerente pe măsură ce călătoareau tot mai departe, vorbeau despre violuri și torturi și despre târgovești spânzurați în piața orașului și lăsați să se umfle la soare. Campania în Galloway fusese un eșec: Robert

Reșăsise pământurile dușmanilor săi pustii și cufundate într-o cădere mohorâtă și fusese silit să-și facă de lucru distrugând fortărețe neimportante deținute de familiile Comyn și Balliol, conștient că acestea erau victorii neînsemnate. Într-un fel, ocuparea Perthului de către englezi fusese o provocare bine-venită, aşa că, întorcându-și armata către nord ca să îi înfrunte, se simțiase însuflare de o nouă hotărâre.

Auzind scrâșnet de pași pe stâncă, Robert se întoarse și îl zări pe Edward urcând către el, cu poalele zalelor măturând piatra. Restul trupei rămăsese pe coasta dealului privind orașul îndepărtat. Printre cavalerii din Carrick și Annandale se numărau contele John de Atholl și fiul său, David. Vorbeau încet între ei, trecând din mâna în mâna burdufuri de vin și destinzându-și mușchii obosiți după o zi de călărie. Dincolo de ei, la poalele unei păduri printre ramurile căreia se strecuau razele însângerate ale soarelui în asfințit, așteptau scutierii cu caii.

– Vreo urmă de ei? întrebă Edward ajungând lângă Robert în vârful stâncii.

– Încă nu.

– Suntem atât de aproape, murmură Edward.

Robert își privi fratele. În tinerețea lor, Edward, mai mic cu numai un an, fusese imaginea lui în oglindă – aceleași trăsături puternice încadrate de același păr negru, tuns scurt –, dar în ultimii zece ani războiul gravase povestii diferite pe chipul fiecăruia, făcându-i să nu mai semene. Acum, la treizeci și unu de ani, chipul lui Edward era mai slab și mai aspru. Cicatricile rănilor primite în luptă îi săpau noi linii pe chip, tuleiele îi întunecau falca și praful patrunsese în ridurile din colțurile ochilor lui de un albastru-pal. În timp ce studia tabăra englezilor în ochii aceia se ivi o căutătură flămândă, nerăbdătoare.

– Nu îți se pare că forțele lor sunt mai mici decât ne așteptam? Robert se gândise și el la asta, dar nu voia să-și facă speranțe false.

– Greu de zis. Hai să aștepțăm vești!

– Iar să aștepțăm? Edward îl privi pe Robert zâmbind forțat. Dumnezeu știe că astăzi o treabă la care am ajuns să ne pricepem!

Își înclesta mâna pe mânerul spadei care atârna în teaca ei de piele, împodobită cu cruci emailate. Zâmbetul i se stinse.

– În curând, cu voia Domnului, va veni vremea faptelor!

Robert citi pe chipul lui Edward amintirea amară a anilor petrecuți printre englezi, în serviciul regelui lor, prefăcându-se că-i sunt loiali în timp ce așteptau momentul în care aveau să frângă lanțurile sale atât de detestate. De când reveniseră în Scoția în toamnă, fugind de mânia regelui care descoperise intenția secretă a lui Robert de a lua tronul, fratele lui vorbise adesea despre execuția săngeroasă a lui William Wallace, la care, în calitate de cavaler al prințului moștenitor, fusese silit să asiste. Și în mintea lui Robert amintirea morții căpitaniei rebele era încă vie, oroarea ei neștearsă în ciuda săngelui pe care îl văzuse văsat de-a lungul anilor. Își dorea o victorie împotriva călăilor lui Wallace la fel de mult ca fratele său, dar nu răzbunarea, ci nevoia îl adusese pe acest deal în căutarea ei.

Cuvintele pe care i le spusese Elizabeth cu trei luni în urmă, la încoronarea sa, când capul încă nu i se obișnuise cu greutatea coroanei, îi răsunară în minte.

„Nu ai dreptul să te afli aici. Ești aici ca urmare a unei reuniuni și a unei crime. Crezi că restul regatului te va urma când va afla ce ai făcut?“

O asigurase pe soția și regina lui că da, oamenii o vor face dacă voiau să supraviețuiască războiului ce urma să vină. Însă forțele sale, deși crescuseră de la încoronarea sa, nu erau încă suficiente pentru a face față pumnului de fier al Angliei. Trupa lui Aymer de Valence, zărită în primăvară, nu era decât avangarda. Grosul armatei engleze nu sosise încă. Dar avea să vină, și încă în curând. Robert știa că o victorie aici, în Perth, i-ar fi convins